

Ağlamak

– Gülalkan · 28 Kasım 2014

24 Kasım Öğretmenler günü TV de bir öğretmen ağlıyordu. Çaresizlik içinde ellerini oğuşturmuş ve ağlayan birisine (eğer ki bu bir bey, bir baba ise) hiç özüm dayanmaz.

İlgimi çekti ve izlemeye devam ettim.

Bu bey 17 yıllık bir öğretmendi. Ayda 2453 TL almasına karşın 2.100.- TL borç ödediğinden söz ederek çocuğunu üç yıldır tatile gönderemediğinden yakınırken o kadar duygulanmıştı ki nemli gözlerini siliyordu ara sıra "Şimdi öğretmen ağlıyor diyecekler" diye ayrıca hüzünleniyordu.

http://webtv.hurriyet.com.tr/haber/-simdi-ogretmen-agliyor-diyecekler-_100062?hid=27644048

Kredi kartı vs borçları ayda 2.100.-TL...Bütün mesele kredi kartlarında...

Ödeyebileceği kadar borçlansa insanlar...

Ama hayır! Gidince AVM lere bakar ki spot lambalarıyla ışı ışı aydınlatılmış reyonlar...

Aaaaa, şunu da alalım, bunu da...Şimdi ihtiyaç değil ama sonra olabilir diyerek üç parça ihtiyaca rağmen on beş parçadan az olmayan bir yığın eşya almanın hazzıyla eve dönülür ama...

Borç günü geldiğinde gözyaşları eşliğinde ödeme sancıları başlar.

H. öğretmenin anlattığına göre;

Öğretmenler odasında herkes borçlarını konuşuyormuş, önümüzdeki beş-on yıl daha böyle diyor.

Bir başka öğretmen oldukça genç, üç yıl vadeli 60.000.-TL borcu olduğunu, 2.350.-TL maaşına karşın 1.900.-TL taksit ödediğini sosyal ve kültürel etkinliklerden uzak kaldığını anlatıyordu.

Bundan da kredi ile sıfır km. bir araba alındığını tahmin ediyoruz. Kalan kısım bir ayda hangi ihtiyaca yetecek? Tevazu gösterip (tüketici kredisi ile) ikinci el bir araba alsaydı böyle bir sıkıntı oluşmazdı ama beyefendi "sıfır" olsun deyince... Mecburen katlanacak, ötesi yok...

Bir bayan öğretmen de başkalarının çocuklarına bakıyoruz ama kendi çocuklarımızın ihtiyaçlarını karşılayamıyoruz diyor.

Hepsinde bir şikayet...

Bazıları ek iş yapıyorlarmış, olabilir. Ama bir diğeri ek iş için "utanıyorum " diyor.

Neden utanırsın arkadaşım? İşin büyüğü küçüğü olmaz, işin şerefli veya şerefsizi vardır.

Ya mantık dahilinde akıllı harcamalarla bütçeyi denk tutacaksın ya da çalışmak ayıp değil, ek iş yapacaksın ama utanmadan...

Asgari ücret göz önüne alındığında öğretmenlerimizin maaşları genelde güzeldir. Para harcamayı bilmek, sorumluluk duygusunun ürünüdür. İradeyi dışlayan yaşamda, o para bir günde biter.

Yaşamak bir sanattır. Kimseye muhtaç olmadan ve yardım almadan ve de "ağlamadan" onurlu bir şekilde ayakta kalmak güçlü insan duruşudur.

Aksi halde gözyaşlarını silah olarak kullanıp insanların vicdanlarına hitap ederek duygu sömürsü yapmak bir anlamda kandırma yöntemidir.

Duygusal ağlamalara "evet" ama şikayetle sarmalanmış gözyaşlarına hayır!

Yufka yürekliyizdir, ağlayanla ağlarız ve derdine derman olmaya gayret ederiz.

Türkçesi acırız ağlayana ama aklımızdan çıkıvermiştir "acırsan acınacak hale düşersin" özdeyişi.
Bloglarımda, yorum ve cevaplarımda hep yazmışımdır "sorun nerede ise, çözüm oradadır" diye...
Sevgili öğretmenimiz ödeyebileceği kadar borca girseydi,
Diğer genç arkadaş, ikinci el oto alsaydı sorun olmayacaktı.
Tuşlu telefonlar yerine dokunmatikler...
Kontrolü mümkün olan ekonomik kontrollüler yerine hatlı olanlar varken...
Henüz arızaya bile geçmemiş eski model beyaz eşya "yeni model" ile değiştirilirse...
Ev halkının tüm isteklerine "evet", "tabi, evet" denilirse ve "hayır" demek bilinmiyorsa...
Daha önündeki beş-on yıl değil,
Son nefese kadar borçlardan kurtulamaz insanlar.
Psikoloji hocamızın sözüdür "istekler namütenahidir" yani sonsuzdur, ucu bucağı olmayandır.
Tüm isteklere ulaşamayacağına göre, "dur" demek lazımdır, aksi halde sizi Boğaz Köprüsüne koşarken
kimseler durduramayacaktır.
Selam ve sevgilerle...
Yurdagül Alkan.